

Evrei 6:1-9 (NTR / BTF2015)

¹ De aceea, lăsând învățătura începătoare despre Cristos, să ne îndreptăm spre maturitate, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu,

² a învățăturii despre ritualurile de spălare, a punerii mâinilor, a învierii celor morți și a judecății veșnice.

³ Și vom face aceasta dacă va îngădui Dumnezeu.

⁴ Căci este imposibil pentru cei *ce au fost odată luminați, au gustat darul ceresc, au fost făcuți părtași ai Duhului Sfânt*

⁵ și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului care vine,

⁶ *dar care apoi au căzut, să fie înnoiți iarăși spre pocăință*, întrucât ei îl răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.

⁷ Când pământul absoarbe ploaia care cade adesea pe el și dă o recoltă folositoare celor pentru care este cultivat, el primește binecuvântarea de la Dumnezeu.

⁸ Dacă însă dă spini și mărăcini, atunci este nefolositor și este aproape să fie blestemat. Sfârșitul lui este în foc.

⁹ Chiar dacă vorbim astfel, preaiubiților, totuși, în ce vă privește, suntem convinși că sunteți în stare de lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea.

Mulți oameni au învățat pe alții (și unii învață și astăzi) că acest pasaj arată clar că creștinii își pot pierde mântuirea. Și la prima vedere, la o simplă lectură, se pare că această interpretare este corectă. Dar, așa cum este cazul multor scripturi, ar trebui să fim conștienți de „erezia

primei priviri”. Mai întâi, să ne uităm asupra contextului istoric și a publicului țintă al cărții Evrei. Din punct de vedere istoric, biserica primară era în general alcătuită din creștini evrei. Unii dintre acești oameni erau cu adevărat născuți din nou și pe deplin convinși de Cristos și de noua cale de salvare. Însă, alții doar s-au entuziasmat de Isus Cristos și, la gândul că El este Mesia așteptat, s-au alăturat cu bucurie bisericii. Dar ei veneau din secole în care familiile lor fuseseră cufundate în tradițiile iudaice de a merge la Templu pentru a-și acoperi păcatele din nou și din nou în ziua sfântă a ispășirii și de a oferi alte jertfe de animale în mod regulat. Acest sistem de sacrificii încetase în cea mai mare parte după distrugerea Templului în anul 70 d.Hr. După ce Templul a fost incendiat, soldații romani l-au dărâmat, piatră cu piatră, pentru a obține aurul topit care curgea printre crăpături. Probabil, chiar și după această perioadă, mai existau grupuri mici de evrei care încă mai aduceau jertfe de animale. Totuși, fără Templu și fără metoda prescrisă pentru jertfe, zilele sacrificiilor de animale se terminaseră.

Înainte de distrugerea Templului, în momentul în care a fost scrisă cartea Evrei, aceștia aveau o mentalitate de reguli, legi și sacrificii repetate, construite în ei de-a lungul sutelor de ani. Mântuirea prin har prin credința în Cristos reprezenta o tranziție și o îndepărtare radicală de la Legea lui Moise și, din această cauză, mulți credincioși evrei aveau îndoieli cu privire la Cristos și oscilau în convingerea lor cu privire la El. Îl admirau pe Isus Cristos și le plăcea noua

cale, dar nu erau pe deplin convinși în inimile lor să renunțe la Legea lui Moise și s-o lase cu totul în urmă. Pentru ei, a fost puțin cam ca trecerea de la ortodoxie, catolicism sau islam (toate bazate în principal pe fapte bune, închinare la idoli și tradiții) la simpla credință în Isus Cristos. Le era greu să lase în urmă mentalitatea faptelor. Pe lângă schimbarea mentală problematică din cauza sutelor de ani de moștenire întemeiate pe Lege, evreii care doreau să se dedice pe deplin lui Cristos se confruntau cu persecuția și ridiculizarea atât din partea comunității lor evreiești, cât și din partea propriilor rude și membri ai familiei. Aceștia erau ca al doilea tip de pământ din Marcu 4:16-17, pământul pietros în ce privește Cuvântul lui Cristos despre mântuire. Ce spun acele versete?

Marcu 4:16-17 (BTF2015)

¹⁶ Și la fel, aceștia sunt cei semănați pe locul pietros; care, după ce au auzit Cuvântul, îl primesc îndată cu veselie;

¹⁷ Și nu au rădăcină în ei înșiși și țin doar un timp; după aceea, când se ridică necaz sau persecuție din cauza Cuvântului, îndată se poticnesc.

După cum arată acest pasaj, în același fel mulți evrei au primit Cuvântul cu bucurie. Au perceput ceva, s-au entuziasmat, dar nu aveau rădăcină în ei înșiși. Nu erau născuți cu adevărat din nou. Când lucrurile începeau să devină grele din cauza Cuvântului, când treburile nu mai mergeau atât de ușor pe cât trebuiau să meargă și când apăreau probleme cu oamenii și persecuții, acești evrei aveau tendința de a se întoarce înapoi la Lege și la sistemul de jertfe de animale. Însă, ei nu cădeau dintr-o stare de salvare într-o stare pierdută pentru că ei nu fuseseră de la început pe deplin convinși de Cristos.

Probabil că la acea vreme nici măcar nu exista vreo discuție despre pierderea mântuirii, cum avem noi astăzi, sau despre a fi pierdut, din moment ce toți evreii erau poporul lui Dumnezeu, chiar și când erau sub conducerea lui Moise.

Ei vroiau să-L slujească pe Dumnezeu. Când poporul lui Israel se afla în pustie în călătoria lor către țara făgăduită, după ce au trecut Marea Roșie, Dumnezeu nu i-a amenințat niciodată că îi va trimite înapoi în Egipt, chiar și atunci când au păcătuit. Da, au fost pedepsiți pentru

păcatele lor și mulți dintre ei au murit în deșert și nu au ajuns niciodată în țara promisă, dar El nu a trimis pe nimeni înapoi în Egipt, ceea ce ar însemna pentru noi, creștinii, să ne pierdem mântuirea.

Aceasta este audiența țintă a cărții Evrei. Textul din Evrei se adresează în primul rând acestor oameni pe care tocmai i-am descris, așa cum se arată din primele două versete ale cărții:

Evrei 1:1-2 (BTF2015)

¹ Dumnezeu, care în multe dăți și în diferite feluri, le-a vorbit odinioară *părinților* prin profeți,

² În aceste zile de pe urmă ne-a vorbit prin Fiul său, pe care l-a pus moștenitor a toate, prin care a și făcut lumile.

Părinții menționați aici sunt Avraam, Isaac, Iacov și restul părinților poporului evreu. Cartea Evrei încearcă să-i întărească pe acești oameni în credința lor și să le explice inima Evangheliei într-un mod mai profund, contrastând-o și comparând-o cu Legea lui Moise. Ea compară lucrurile noi în Cristos cu cele vechi. Arată cum Isus Cristos este superior față de tot ceea ce cunoșteau ei până în acel moment – superior părinților și profeților din vechime (Capitolul 1), superior îngerilor (Capitolul 2), superior lui Moise (Capitolul 3), superior lui Iosua (Capitolul 4) și superior preoției levitice (Capitolul 5), în care preoții aduceau jertfe zi de zi în Templu. Acestor credincioși evrei le venea greu să creadă că jertfa lui Cristos era suficientă și că nu mai erau nevoiți să continue cu jertfele de animale. Expresia „din nou” este cheia în toată cartea Evrei.

Oamenii despre care Pavel spune: „cei ce au fost odată luminați” din Evrei 6:4 erau doar niște degustători de salvare și nu băutori; aceștia au fost expuși beneficiilor sale, dar nu au fost salvați pe deplin. Ei doar „au gustat” sau „au luat mostre” din Cristos. Ei nu s-au convertit niciodată cu adevărat la credința în El. „Luminat” nu înseamnă neapărat „regenerat” sau „salvat”, deoarece a fi luminat cu privire la ceva nu garantează neapărat un angajament de a acționa pe baza a ceea ce ai fost luminat. O analogie bună ar fi diferența dintre a te căsători cu cineva și a ieși la câteva întâlniri cu acea persoană. Un om poate

învăța lucruri despre Cristos și, prin aceasta, să-L admire și poate să-i facă plăcere să fie parte dintr-o părtășie, dar să nu aibă un angajament real și de durată față de El. S-ar putea să fi fost invitat de cineva la biserică, a auzit despre Isus și Evanghelie și a fost luminat, dar nu s-a hotărât niciodată pentru Cristos. Acesta nu este același lucru cu pocăința și credința prin care o persoană este unită cu Cristos și mântuită. În Matei 27:34, putem vedea că, atunci când Isus era pe cruce și i s-a făcut sete, I s-a dat vin acru amestecat cu fiere pe care doar l-a gustat, dar nu l-a băut.

Matei 27:34 (NTR)

³⁴ I-au dat să bea vin amestecat cu fiere, dar *când l-a gustat, n-a vrut să-l bea.*

Deci, poți să guști ceva și apoi să refuzi să bei.

Apoi avem expresia „părtași ai Duhului Sfânt”, care nu înseamnă neapărat că Duhul Sfânt a venit să trăiască în acești oameni pentru totdeauna, așa cum ar face-o în cazul credincioșilor. Câteva exemple de oameni părtași ai Duhului Sfânt care au sfârșit rău ar fi regele Saul și Samson din Vechiul Testament. Duhul Sfânt a venit peste ei pentru o vreme și au făcut lucruri mari pentru Dumnezeu, dar apoi au căzut. Un alt exemplu excelent de părtaș al Duhului Sfânt în Noul Testament este Iuda Iscarioteanul, ucenicul lui Isus, care a scos demoni și a vindecat pe cei bolnavi, dar apoi a căzut și s-a pierdut. Nici măcar nu fusese mântuit încă, pentru că Isus nu murise pe cruce în acel moment, iar Iuda a murit fără să-și manifeste vreo credință în Dumnezeu, așa cum a făcut Petru după ce a căzut. Iuda a fost doar un părtaș – un degustător – nu un băutor.

Ai putea întreba: „Cum este posibil acest lucru? Cum pot oamenii să fie în biserică de ceva timp, să facă tot felul de activități, să vadă puterea lui Dumnezeu și să nu se nască din nou? Cunoscut personal pe cineva devotat Domnului, care mai târziu s-a îndepărtat de Cristos. Vrei să-mi spui că acea persoană nu a fost născută din nou?” Ei bine, nu știu. S-ar putea să fi fost cu adevărat născuți din nou, caz în care se vor întoarce înapoi la Cristos, sau nu au fost născuți din nou deloc. Doar Dumnezeu și acea persoană poate ști ce se întâmplă în inima ei. Nimeni din exterior nu poate să știe ce crede cu adevărat o altă persoană. Biblia spune în 1

Ioan 2:19 următorul lucru:

1 Ioan 2:19 (BTF2015)

¹⁹ Au ieșit dintre noi, dar nu erau de-ai noștri, căci dacă ar fi fost de-ai noștri *ar fi rămas cu noi*, dar au ieșit ca să se arate că *nu toți erau de-ai noștri*.

Conform acestui pasaj, unii oameni se pot "atașa," la trupul lui Cristos într-un mod aparent autentic, fără să fie neapărat din trup. Această categorie de „gustători” anulau puterea jertfei lui Cristos pentru ei înșiși, prin continuarea aducerii jertfelor de animale în mod repetat, deși cunoșteau adevărul. Comportamentul lor arăta că lucrarea de la cruce a fost inefficientă. Ei încă așteptau ca o jertfă permanentă să vină, așa că Isus Cristos trebuia să moară din nou. În felul acesta, ei îl sacrificau din nou pe Fiul lui Dumnezeu și îl supuneau la rușine publică. Dar Pavel vine și spune că, dacă acești oameni, care au gustat din harul lui Dumnezeu și din binefacerile Evangheliei, se întorc la Lege ca fundament pentru iertarea păcatelor lor, atunci este imposibil pentru ei să se pocăiască și să fie reînnoiți, atâta timp cât continuă să facă asta. Dacă ei tratează jertfa lui Cristos în acest fel, atunci rămân nemântuiți pentru că nu există nicio altă jertfă pentru păcate hotărâtă de Dumnezeu ca și plată satisfăcătoare pentru păcatele lor.

Dumnezeu declarase vechiul sistem de jertfe de animale ca fiind învechit, deci nu mai era valabil și satisfăcător, iar sacrificiul etern al lui Isus îl înlocuise complet.

Isus Cristos este sacrificiul etern suprem care înlătură orice tip de păcat. Pavel vorbește despre ploaie și rodire în Evrei 6:7 și 8. Peste acești oameni s-a plouat în mod repetat cu Cuvântul bun al lui Dumnezeu, cu iluminare și au beneficiat de puterea Duhului Sfânt. Cu toate acestea, dacă continuă să meargă în necredință, ei vor rodi spini și măcăci (fapte moarte) și vor ajunge să fie arși de judecata veșnică. Observați în versetele 4-6 că Pavel folosește pronumele la persoana a treia — „acea, lor, ei” — pentru a vorbi despre acea categorie de oameni care sunt încă pe margine, poate chiar fără să știe, și nu despre cei care sunt deja în Cristos, preaiubiții cărora li se adresează în versetul 9. El este convins de lucruri mai bune care însoțesc mântuirea în cazul lor.

În ultimul rând, chiar dacă acest pasaj s-ar fi referit la copiii lui Dumnezeu, care sunt cu

adevărat în Cristos, dar care cad din credință și mântuire (așa cum le înțelegem noi), nimeni nu poate susține sau dovedi empiric că este imposibil ca ei să se întoarcă la pocăință. Atâta timp cât oamenii trăiesc pe acest pământ au o șansă de mântuire și de a se întoarce la Tatăl, ceea ce ar contrazice acest text. Este destul de interesant că unii predicatori folosesc acest pasaj pentru a susține posibilitatea creștinilor de a-și pierde mântuirea prin păcat și, după aceea, fac chemări la altar. De ce ai chema oamenii la rugăciune și pocăință? Conform acestor versete, dacă și-au pierdut mântuirea, ei nu pot fi niciodată reînnoiți înapoi la pocăință. Așadar, nu are niciun sens să-i chemi pe oameni să se pocăiască atunci când s-ar putea ca ei să-și fi pierdut deja mântuirea.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajul audio al acestui articol, puteți urmări mesajul video sau îl puteți descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următorul link:

[Sesiunea 3 \(8:56\) – Imposibilitatea reînnoirii și păcatul voit \(Seria “Salvați pentru eternitate”\)
– 9 octombrie 2023](#)